

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμάς 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 25

Διὰ πάσαν αἰτησίαν :

“ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ,”

ΑΘΗΝΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 1

Ἐν Ἀθήναις τῆ 7 Ἰανουαρίου 1906

Οἱ ἰδρυταὶ τῆς «Δικαιοσύνης» ἀπέστειλαν πρὸς ἀπαντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι δικηγόρους καὶ τὰ λοιπὰ δικαστικά πρόσωπα τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν :

Ἀξιότιμε Κύριε

Δὲν εἶνε σπάνια αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ζητήματα ζωτικότητας, ἀποβλέποντα ἄλλοτε τὴν δικαιοσύνην ὡς τοιαύτην ἢ τὰ ἀπονεύματα ταύτης πρόσωπα, καὶ ἄλλοτε τοὺς καταφύγοντας πρὸς αὐτὴν ἰδιώτας ἢ τοὺς ἐκπροσωποῦντας τοὺς δικηγόρους, παρέχονται τελείως ἀπαράληπτα, πρὸς βλάβην οὐ σμικρὰν, ἐκ μόνου τοῦ λόγου, ὅτι πλὴν τῶν δικηγόρων, σπανιώτατα δέ, ὡς ἀνυχοῦν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη κατέληξε, καὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου, δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι μέσον, δι' ὃ ἀπόπημά τι, θίγον τὴν ἀπονομήν τοῦ δικαίου, νὰ καθίσταται γνωστὸν εἰς κύκλον ἐδρότερον ἢ νὰ ὑποβάλληται εἰς ἔλεγχον δημοσιώτερον. Τὴν πλήρωσιν τοῦ κενοῦ τούτου σκοπεῖ ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον **Δικαιοσύνη** ὑπὸ ὁμάδος δικηγόρων ἐν Ἀθήναις ἐκδοθησομένη ἀπὸ τῆς 7 Ἰανουαρίου 1906 καθ' ἑβδομάδα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐφημερίδος.

Οὐδεμίαν ἔχοντες ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ τοιαύτη ἡμῶν ἀπόφασις συμπύπτει καὶ μετὰ τὰς ἀπείρους πάντως ποιοῦσας, τόσον τὴν ἀνύψωσιν τοῦ γόητρον τῆς δικαιοσύνης, ὅσον καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν συνδρομήν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἐργαζομένων δικαστῶν ἢ ἄλλων, ἢ τὰν ἀπαιτῶν τὴν μὴ λάθρα ἐπικράτησιν τῶν ἐξ ἀνικανότητος ἢ ἀπὸ χαρακτῆρος ὑπομονούντων τὴν θεῖαν αὐτῆς ἀπιστολήν, ἀποτενόμεθα καὶ πρὸς ὑμᾶς, ὡς εἰς πολῦτιμον συνεργάτην ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ.

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως

Οἱ ἰδρυταὶ

Ἡ ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΤΥΠῳ

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ τύπου καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σημασίαν. Καίτοι δὲ ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, ἥς ἄνευ ἡ σημασία καὶ δράσις αὐτοῦ ἐστὶν ἐλαχίστη, δύναται νὰ ἐκτραπή ἐστὶν ὅτε εἰς ἀκολασίαν, μένει πάντοτε ἀναλλοίωτος καὶ ἀληθὴς ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀναπόφευκτος ἐγγύθις τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου καὶ τῶν δικαιοματίων αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον ἐν τῇ ἐδάφει τοῦ δημοσίου δικαίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, καὶ πολῦτιμος ὁδηγὸς πρὸς ἐπιλύσιν τῶν οὐσιωδῶν ζητημάτων ἐπὶ παντὸς θέματος.

Ἄλλ' ἡ πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις τῶν ἐπιστημῶν καθίστησιν ἀναπόφευκτον τὴν ἐιδικότητα. Ἐν πᾶσι τοῖς κλάδοις οἰασθῆποτε ἐπιστήμης, ἄνευ τῆς ἐιδικότητος, ἡ ἀκριβὴς ἐκτίμησις τῶν ἀναφορομένων ζητημάτων, ἡ ἀκριβὴς καὶ ὀρθὴ ἐφαρμογὴ τῶν διδασμάτων τῆς Ἐπιστήμης, ἡ πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις αὐτῆς, ἡ δημιουργία νέων δογμάτων καὶ νέων θεωριῶν, ἀπαιτεῖ τὴν ἐπὶ ἐιδικῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης, καὶ πολλάκις ἐπὶ ἐιδικῶν θεμάτων ἐνασχόλησιν τοῦ ἐπιστήμονος.

Ἡ ἀποψὶς αὕτη εἶνε ἡ ἀκριβὴς καὶ

ὀρθὴ ἐπὶ τε τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐπὶ τῶν θεωρητικῶν.

Εἶνε ὅμως ἀληθὴς καὶ περὶ τοῦ τύπου. Αἱ πολιτικαὶ λεγόμεναι ἐφημερίδες, δηλ. τὰ καθημερινὰ φύλλα τὰ φωτίζοντα τὸ κοινὸν περὶ παντὸς ἐνδιαφέροντος ζητήματος, ὡς ἐκ τῆς ποικιλίας τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς ἀνάγκης ταχτάτης συνθέσεως καὶ δημοσιεύσεως, δὲν δύναται πάντοτε μετὰ τῆς προσήκουσας ἀκριβείας νὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ ζητήματα, ἕνεκα δὲ τῆς πολλῆς ἀπαιτουμένης ἐιδικότητος περὶ τὴν κατανόησιν καὶ διατύπωσιν τοῦ θέματος, ἀνακριβῶς ἢ ἐσφαλμένως πραγματεύονται τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα. Ὡς ἐκ τούτου οὐ σπανίως παρατηροῦμεν ἐν τῷ καθημερινῷ τύπῳ ἀτελεῖς καὶ πολλάκις ἀνακριβεῖς ἀγγελίας ἢ ἀνακοινώσεις περὶ δικαστικῶν ἢ νομικῶν ζητημάτων ἢ γεγονότων.

Κατ' ἐφαρμογήν τῆς ἀρχῆς τῆς ἐιδικότητος τῆς ἐργασίας καὶ ἐν τῷ τύπῳ, λίαν ἐπίκαιρος εἶνε καὶ ἡ ἐκδοσις δικαστικῆς ἐφημερίδος ἑβδομαδιαίας, ἣτις θέλει πραγματεῦσθαι καὶ ἐξετάζει πᾶν οἰονδήποτε ζήτημα, ἀφορῶν τὴν ἀπονομήν τῆς Πολιτικῆς καὶ Ποινικῆς Δικαιοσύνης ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους, πάσαν ἀγγελίαν ἢ εἰδήσιν ἔχουσαν συνάφειαν πρὸς τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἀπονομήν αὐτῆς, περιλαμβανοῦσας ἐντὸς τῶν ὁρίων ἑβδομαδιαίου φύλλου καὶ τὴν ἐξέτασιν νομικῶν ἢ δικαστικῶν ζητημάτων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἰσχύουσης νομοθεσίας πρὸς βελτίωσιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς.

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς περιμένω τὴν ἐκδοσὶν τῆς «Δικαιοσύνης» ἐλπίζων ἀγαθὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα.

Ἀθῆναι 29 Δεκεμβρίου 1905.

Ἰ. Εὐκλείδης.

Ἡ ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΩΦΕΛΕΙΑ

Ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ ἐν πάσῃ πεπολιτισμένην χώρα ἡ αὐτὴ ὑπάρχει μεμψιμοιρία περὶ τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης. Αἱ ἀξιώσεις τῆς κοινωνίας εἰσὶ μεγάλαί καὶ εὐλογαί, διότι ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἡ βᾶσις αὐτῆς, προστατεύει τὸ δίκαιον τοῦ ἀσθενεστέρου, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἰδιωτῶν, λύει τὰς διαφορὰς καὶ καταδιώκει τοὺς ἐγκληματίας. Ἀποτελεῖ μεγίστην ἠθικὴν δύναμιν καὶ διὰ τοῦτο μετὰ στοργῆς ὁ νεώτερος πολιτισμὸς προσπαθεῖ νὰ ὀπλίσῃ τὸν δικαστὴν διὰ πολῦτιμων προνομίων καὶ δικαιωμάτων πρὸς περιφρούρησιν τῆς θέσεως καὶ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῶν πολιτικῶν παθῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀγῶνων. Δυστυχῶς δὲν δύναται νὰ εὐρεθῆ τὸ τέλειον, διότι καὶ οἱ δικασταὶ εἰσὶν ἀνθρωποὶ ὑποκείμενοι εἰς ἀδυναμίαν. Μόνον ὁ Χριστὸς δὲν ὑπεχώρησεν εἰς τοὺς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου. Ἐὰν ρίψωμεν λοιπὸν τὸ βλέμμα εἰς ἄλλας χώ-

ρας παρατηροῦμεν ὅτι ἀτελεῦτοι πανταχοῦ καὶ ἀδιάκοποι ἐξακολουθοῦσιν αἱ μεμψιμοιρίαι περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δικαιοσύνης καὶ αἱ ἀπόπειραι τῆς βελτιώσεως αὐτῆς. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς ἐν τῷ παρελθόντι αἰῶνι προσπάθειάς ἢ καταστάσεις δὲν φαίνεται μεταβληθεῖσα καὶ νέοι ὄργανισμοὶ καὶ νέα φάρμακα ἀδιαλείπτως παρασκευάζονται καὶ προτείνονται καὶ ἀποτυγχάνουσι. Ἐν Γαλλίᾳ, ἐν ἣ μετὰ πολυετῆς μελέτης εἰσῆχθη ὁ ἰσχύων νόμος τοῦ 1883, ἐν ἔτει 1900 ὁ F. Malpeyre ἐν ἐιδικῇ μελέτῃ οἰκτερεῖ τὴν ἀποτυχίαν τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ δὲν διστάζει ἀπροκαλύπτως νὰ εἴπῃ ὅτι ἐν γαλλικοῖς δικαστηρίοις ὑπάρχουσι δικασταί, οἵτινες εἰσὶν ἀνίκανοι νὰ λύσωσι ζήτημα νομικὸν καὶ νὰ παρακολουθήσωσι τὴν συζήτησιν καὶ νὰ ἐννοήσωσιν αὐτό. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσης ὁ Bonasi διαφόρους θεραπείας προέτεινεν ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ δικαστικοῦ κλάδου ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν χαρακτῆρων, καὶ νῆαι αὐτόθι νομοθετικαὶ ἐργασίαι γίνονται πρὸς βελτίωσιν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐν Ἑλλάδι εὐτυχῶς τὸ ὕλικόν τῶν δικαστηρίων δὲν εἶναι κακὸν ὑπὸ ἐποψίν ἐπιστημονικῆν. Ὑπὸ κοινωνικῆν ἐποψίν πάσχει, διότι ἡ μισθοδοσία αὐτοῦ εἶνε ἐλασική καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ὅτι διὰ τῶν οικονομικῶν μέσων ἃ ἡ πολιτεία παρέχει, ἡ δικαιοσύνη διακρίνεται παρ' ἡμῖν ἐπὶ ἐντιμότητι. Ἡ διὰ διαγωνισμοῦ στρατολογία τῶν πρωτοδικῶν δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι πρακτικὰ ἔσχεν εὐάρεστα ἀποτελέσματα.

Τὰ ἐλαττώματα, ἅτινα ὁ ὀργανισμὸς περιέχει, ἀφορῶσι μᾶλλον εἰς ζήτηματα προσωπικά.

Ἡ διὰ τοῦ Συντάγματος καθιερωθεῖσα ἰσοβιότης δὲν θεωρεῖται σήμερον ἀποχρῶσα ἀσφάλεια καὶ παραφυλακὴ τῆς δικαστικῆς συνειδήσεως. Τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ πρὸς μετάθεσιν καὶ προαγωγήν εἰσὶ σπουδαιότατα ὅπλα πρὸς κατάθλιψιν τῶν ἀνθρωπίνων χαρακτῆρων, ἕνεκα τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ ἐσχάτως ἀκούομεναι διαμαρτυρίαι κατὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς πολιτικῆς ἐν τῇ δικαιοσύνῃ. Ἐν Ἰταλίᾳ τὸ κακὸν τραχύτερον παρουσιάζεται, ὁ δὲ Mirabelli περιγράφων τὴν ἀγωνίαν τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις πιέζεται ὑπὸ τῶν βουλευτῶν πρὸς προστασίαν ἢ καταδίωξιν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἀποκλειστικῶς, ἐπιλέγει ὅτι ὁ ὑπουργὸς «resiste, resiste, resiste ed alla vigilia di una votazione importante accoglie la domanda come equivalente del voto.»

Ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς ἀποσβῆσιν τοιούτων κινδύνων ὑποδουλώσεως τῶν δικαστῶν, εἰσῆχθη ἀποκεντρωτικὸν σύστημα ἐν ἔτει 1899 καθ' ὃ καὶ ἡ

μετάθεσις καὶ ἡ προαγωγή ὑποδεικνύεται ὑπὸ συμβουλίου. Εὐχομαί νὰ εἰσαχθῆ καὶ παρ' ἡμῖν.

Πρὸ πάντων ὅμως ἡ Ποινικὴ δικαιοσύνη δέον νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Πολιτείας. Συνήθως ἡ θέσις τῶν ἀνακριτῶν, οὗς διορίζει τὸ Ὑπουργεῖον, παραδίδεται εἰς νεαροὺς καὶ ἀπείρους δικαστάς, οἵτινες καθίστανται ὄργανα τῶν εἰσαγγελέων, οἵτινες καὶ ὑποδεικνύουσιν αὐτούς. Ἐνῶ δὲ ὁ ὀργανισμὸς ἐννοεῖ τέλειον καὶ ἀνεξάρτητον ἀνακριτὴν, ἐν τῇ πράξει ἡ ἐπιθυμία αὕτη καθίσταται ὄνειρον, διότι τὸ ἀνακριτικὸν γραφεῖον ἀποτελεῖ συνήθως ἄπλοον παράρτημα τῆς Εἰσαγγελίας.

Ἡ ἀνώμαλος αὕτη κατάστασις ἐδημιουργήθη καὶ ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων, ἐπιδικουσῶν τὴν ὑποδουλώσιν τῆς Ποινικῆς δικαιοσύνης διὰ τῶν εἰσαγγελικῶν ἀρχῶν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ δυσάρεστος ποιότης τῶν εἰσαγγελέων.

Ἐν μέσῳ τῆς τοιαύτης καταστάσεως καὶ τῆς πάλης τῆς πολιτικῆς πρὸς τὴν δικαιοσύνην, παρεμπίπτει νέα τεραστία δύναμις, ἣτις χρησιμεύει καὶ ὡς χαλινὸς ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ὡς μέσον ἐκτροχιάσεως τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἰδίως τῆς ποινικῆς. Εἶνε ἡ δημοσιογραφία καὶ ἡ εὐρεία αὐτῆς διάδοσις. Ἐν πάσῃ δίκῃ ἐκτάκτῳ τὰ ὄργανα αὐτῆς προβαίνουν εἰς ἀναίρεσις καὶ δημοσιεύσεις τῶν στοιχείων κατ' αὐθαίρετον πολλῆς σειρᾶν καὶ κατὰ τὰς ἰδίας ἐμπνεύσεις. Δικάζουσι δὲ καὶ ἀποφαίνονται καὶ ὅταν ἡ δικαιοσύνη βραδύτερον ἐπιληφθῆ τῆς ὑποθέσεως εὐρίσκειται ἀπέναντι προκαταλήψεων τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δημοσίευσις ἐφημερίδος ἀνηκούσης εἰς τὸ δικηγορικὸν σῶμα, ἀναντιρρήτως δύναται νὰ εὐεργετήσῃ τὸν δικαστικὸν κλάδον. Μὴ ἐμπνεομένη ὑπὸ πολιτικῶν παθῶν, ἐργαζομένη ἐντὸς τοῦ δικαστικοῦ κύκλου ἀποκλειστικῶς καὶ ἐπιδιώκουσα τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστικῶν παραπτωμάτων καὶ ὑποδεικνύουσα μέτρα βελτιώσεως, οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θέλει ἐπιδράσῃ εὐεργετικῶς πρὸς βελτίωσιν τοῦ τε δικαστικοῦ καὶ δικηγορικοῦ κλάδου.

Ἀντώνιος Μουφιεράτος

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΩΖΕΙ

Παρὰ πάσας τὰς δεινὰς συνθήκας καὶ τὰς δοκιμασίας ὑπὸ τὰς ὁποίας λειτουργεῖ παρ' ἡμῖν ὁ δικαστικὸς κλάδος, καὶ παρὰ τὴν ἐπ' αὐτὸν ἐπιρροὴν τοῦ καθόλου περιβάλλοντος, εἶνε παρήγορος ἀλήθεια ὅτι διετηρήθη ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ ὁ σχετικῶς ὑγιέστερος τῶν κλάδων τοῦ καθ' ἡμᾶς δημοσίου βίου. Ἄλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι μειοψηφία τις οὐ μόνον ἀμαθῶν καὶ ἀνικάνων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἀναξίων στοιχείων, λυμαινεται ἐπικινδύνως τὸ δικαστικὸν σῶμα,

ΑΣΥΝΗΘΗΣ ΦΗΜΗ ΚΑΙ ΘΛΙΒΕΡΑ ΣΧΟΛΙΑ

Εάν ο κύριος, αν μη ο μοναδικός, τής εφημερίδος ταύτης προορισμός είναι ο μετὰ θάρρους ἀπροσωπόληπτος έλεγχος παντός σχέσιν έχοντος με τήν ἀπονομήν τής δικαιοσύνης και ή δημοσία συζήτησις παντός θέγοντος ταύτην, υπέχρομεν εκάστοτε τήν υποχρέωσιν να προκαλώμεν γενικώτερον τήν αντίληψιν τόσον του πολλού κόσμου όσον και των άρμοδιωτέρων, όπόταν νομίσωμεν έπιτακτικήν τήν ανάγκην ταύτην, διότι ακλόνητον έχομεν τήν πεποίθησιν ότι αι κατ' ιδίαν μεμονωμέναι μεμφμοιρίαι και τα εν ιδιωτικοῖς κύκλοις σχόλια και αι δυσθυμίαι, ενώ αφ' ενός δηλητηριάζουν πάσαν περι τής δικαιοσύνης και των άπονεμόντων ταύτην γνώμην, εξ άλλου ουδέποτε υπό ουδενός ελήφθησαν ποτε σοβαρώς υπό όψιν.

Ενεκα τούτων δεν δυνάμεθα να αποκρύψωμεν ότι από μηνών περιάγεται μεταξυ του δικηγορικού κόσμου των Αθηνών το όνομα μέλους του δικαστικού συλλόγου των εν Αθήναις Πρωτοδικών, εις βάρος του όποιου πρωτοτυπότατα διαμείβονται τα σχόλια και συζητήσεις ήκιστα εποικοδομητικά και τής δικαστικής αξιοπρεπειας διεξάγονται. Ούτω, λέγεται, ότι εις περισσοτέρας τής μιᾶς περιπτώσεις ο Πρωτοδίκης ούτος, Είσηγητής ών πολιτικών υποθέσεων δι' ας εκρίθη αναγκαία ή επιτόπιος διά μαρτύρων ή πραγματογνωμόνων απόδειξις, έγινετο συγχρόνως και Είσηγητής των αποδείξεων τούτων, πράγμα όπερ ουδέν θα είχε το επίμακρον, εάν αι διηγήσεις δεν κατέληγον μέχρι του σημείου ώστε να παριστώσι τον τοιοϋτον Είσηγητήν άσκοϋντα το λειτουργημα τουτο επί άμοιβή παρεχομένη υπό των διαδίκων. Θρολλεζται επίσης εις βάρος του αυτού Πρωτοδικου, ότι άλλα επί τινος υποθέσεως υπήρξαν τα πορίσματα τής διασκέψεως και άλλο το κείμενον τής δημοσιευθείσης αποφάσεως και τέλος ότι υπήρξεν άλλη πολιτική υποθέσις καθ' ην ή επ' αυτής διάσκεψις εκρίθη υπό αυτού περιττή. Εινε ταυτα αληθη ;

Ομολογούμεν ότι εν τώ σημείω τούτω στερούμεθα άρμοδιότητος, ήτις υποχρεωτικώς ανήκει εις τους συγκαθέδρους του σχολιαζομένου και τους υπέρ αυτους τοποθετημένους.

συγκεντρουμένη δε πολλάκις επί το αυτό εξ άπρονοησίας των προϊσταμένων αρχών, ματαιοῖ των αγαθών στοιχειών τους άγώνας, αποβαίνει όλευθρία εις τα έπίδικα συμφέροντα, και εμφανίζει εν τῷ κανονισμῷ αυτών παρεκτροπας, αιτινες εις τους μη παρακολουθούντας εκ του συνεγγυς τήν λειτουργίαν των Δικαστηρίων, παρέχουσιν άφορμας εις γενικήν κατά τής Δικαιοσύνης τής χώρας έπιθεσιν, υπονομεύουσιν το γότηρον αυτης εν τή κοινή συνειδήσει, και κλονίζουσιν τήν επί ταύτην πεποίθησιν των δικαζομένων.

Αν ή άδικος αυτη γενίκευσις των επί μέρους παραπτωμάτων επιμελώς απετρέπετο, αν εξ άλλου ήγειρετο εκάστοτε αυστηρά εν τή έρευνή, αλλά και δικαία εν τή κρίσει, και ευπρεπής και απροκάλυπτος εν τή διατυπώσει ή φωνή των δικηγόρων κατά των μεμονωμένων παρεκτροπών, — αι εκάστοτε κυβερνητικά αυθαιρεσία εν τή τοποθετήσει των δικαστικών προσώπων, ήθελον εν πολλοῖς περιορισθή, ή εφαρμογή των πειθαρχικών διατάξεων, ως προπαρασκευαστική τής εφαρμογής του νόμου περι παύσεως των ισοβίων δικαστών, ήθελε κατ' ανάγκην προκληθή: τα υγια του δικαστικού σώματος στοιχεία θα εξυπηρετούντο τοιουτοτρόπως και θα ενεθαρρύνοντο εν τῷ πολυμόχθῳ αυτών έργῳ και τήν Δικαιοσύνην θα έσωζεν ή Αλήθεια.

Νικ. Η. Δημητρακόπουλος.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τη 7 Ιανουαρίου 1906.

Κοινώς γνωστών το αξίωμα, καθ' ο πάσα δικαστική απόφασις, περιβληθείσα εκ τούτου η εξ εκείνου του λόγου τον τίτλον τής τελεσιδικίας, έχεται αντι αληθείας και, κατά συνθήκη τουλάχιστον, ου μόνον έτερμάτισε τον δικαστικόν άγώνα, αλλά και επέτυχε τήν ανόρθωσιν τής προσβολής εκείνης, ήτις παρήγαγε τήν δικαστικήν έριδα τήν καταλήξασαν εις τήν τελεσιδικιον απόφασιν. Τοιαύτη ή κατά θεωρίαν έννοια τής δια των δικαστικών αποφάσεων άπονομής του δικαίου, έννοια ήτις, ως πάς παρατηρεί, δεν αποκλείει τήν έτέραν, ότι ή απόφανσις τής δικαστικής έξουσίας, ή προς έξοικονόμησιν τής ανάγκης των πραγμάτων έχομένη αντι αληθείας, ουχι άπίθανον να μη εινε αλήθεια, οπότε, ή αυτη δικαστική έξουσία, ή το δικαίον υπό τής πολιτείας ταχθείσα να άπονείμη, ουδεν άλλο πράττει ή άδικεί. Άδικεί όμως και πάλιν, κατά

θεωρίαν πάντοτε, ουχι εν επιγνώσει, άλλ' ειτε περι τήν στάθμισιν των πραγματικών γεγονότων πλανηθείσα, ειτε περι τήν εφαρμογήν των αντιστοιχων εις τα πραγματικά ταυτα γεγονότα νομικών διατάξεων άστοχήσασα. Είτε όμως τήν αλήθειαν πράγματι ανευρεν ή λύσασα τήν διαφοράν δικαστική απόφασις, ειτε πλαθείσα ή άστοχήσασα παρεξέκλινε ταύτης, εν εινε αναντίρρητον, ότι δεν ευηρέστησεν άμφότερα τα διαμαχόμενα μέρη. Τόν ήττηθέντα αναμφιδόλως τον κατέστησε δυσπιστον επί τα άποφθέγματα ταύτης. Έντεϋθεν δε το έρωτημα: Ο εκ τής δικαστικής πάλης ήττημένος ενεκα τής δικαστικής άποφάσεως έξελθόν, ο μορφώσας όμως τήν πεποίθησιν ότι ή ήττα αυτου εινε προϋον ουχι μόνον άτελείας περι τήν αντίληψιν των πραγματικών γεγονότων ή των νομικών διατάξεων του λύσαντος τήν διαφοράν δικαστού, αλλά και ανθρωπίνων αδυναμιών, ών και ο δικαστής δεν εινε άμέτοχος, δικαιούται να μετατοπίση το έδαφος του άγώνος και το δικανικόν βήμα, από του όποιου υποστηρίξας το δικαίον του δεν εισηκούσθη, να το μετατρέψη

εις βήμα από του όποιου θα λαλήση ουχι πλέον εις κατ' επαγγελμα κριτάς, άλλ' εις ακροατάς άσυγκρίτως πολυαριθμοτέρους, εις δικαστήριον κοινωνικόν τρόπον τινά; Αν τοιοϋτο δεν ειχε δικαίωμα, ή εφημερίς αυτη βεβαίως ουδένα θα ειχε προορισμόν. Μικρόν και κατ' ολίγον κοινή έμορφώθη ή γνώμη, ότι ή παρ' ήμιν δικαιοσύνη ήτο δυνατόν τελειότερον να έξεπλήρου τον δι' ον εινε τεταγμένη σκοπόν, ουχι δε σπανίως αι μεμφμοιρίαι περι τής άτελείας ταύτης ή εκείνης τής δικαστικής αποφάσεως, ήρξαντο μετατρέπόμεναι εις εγκλήσεις έστω και ανεπισήμους, ειτε κατά κύκλου προσώπων ισχυρών εκάστοτε κοινωνικώς ή πολιτικώς, ειτε κατά αξιωματικών τής δικαιοσύνης ανικών να αντιστώσι κατά τοιοϋτων έπιρροών. Η ανάγκη έπομένως βήματος πλέον έλευθέρου και ακροατηρίου μάλλον πολυαριθμοτέρου κατέστη έπιτακτική, ως επίσης αναπόφευκτος έγινετο ή ανάγκη τής συνεργασίας των πολλών προς έδραίωσιν τής επί τήν δικαιοσύνην πεποιθήσεως. Τήν ανάγκην ταύτην καλείται να θεραπεύση κατά το δυνατόν ή έ-

φημερίς ήμῶν. Αν, άβλεπτούσα προς τα πρόσωπα, έλέγξη το κακώς τελεσθέν και ξένη προς τα συγκρουόμενα ιδιωτικά συμφέροντα καταστήση δημοσιωτέρας τας άπωτέρας άφορμας, ών ενεκα ο δικαστής έγινετο επιλήσμων και του θείου αυτου αξιώματος και του όρκου ον ώμοσε και επιστήση τήν προσοχήν των περισσοτέρων και προκαλέση τήν μέριμναν τούτων, συντέλεσεν ουχι βεβαίως εις τήν άρσιν του κατ' ιδίαν άτόπου, κατέστησεν όμως ήττον επικίνδυνον δια το μέλλον τον δικαστήν εκείνον. Το δε εκ τούτου κέρδος αναμφιδόλως ουχι μικρόν.

Αι στήλαι τής « Δικαιοσύνης » εινε εις τήν διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστού ή άλλου δικαστικού προσώπου, ευρισκομένου εις τήν ανάγκην ή επιθυμούντος να ανακινήση πᾶν εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με τήν άπονομήν του δικαίου.

Δεν έχομεν ή να εκφράσωμεν τα θερμάτα ήμῶν συγχαιρήτρια προς τους δικηγόρους εκείνους ΕΥΕΛΠΙΣ των Αθηνών, οτι ΑΠΟΠΕΙΡΑ νες μετὰ τόσου ενθουσιασμού προέβησαν εις τήν ίδρυσιν Δικηγορικού Συλλόγου και μετὰ τόσου πρακτικού πνεύματος προχωρούν εις τας ενεργείας εκείνας, δια των όποιων το βιώσιμον αυτου τίθεται εκτός άμφισβητήσεως. Όταν ύφ' άπάντων ομολογηται, ότι το μέρος τής ήθικης δυνάμεως, ήν δικαίωματι δυναται να άσκήση ο δικηγόρος, έξατμίζεται εκ τής έλλείψεως τής ένότητος, το φαινόμενον ότι αι άπόπειραι του παρελθόντος κατεδείχθησαν άστοχοι, αυτο και μόνον, δεν νομίζομεν ότι πρέπει δια παντός να παραλύση πάσαν προσπάθειαν. Πᾶν ό,τι εν τῷ παρελθόντι δεν συνετελέσθη ως συντελεσθη ήδη, όποτε και αι συνθήκαι εινε άλλαι και οι λόγοι επιτακτικώτεροι.

Η αναβληθείσα δίκη των επί ρόνφ του άεμνήστου Δηλιγιάννη κατηγορουμένων, ή μη καταλήξασα εις απόφασιν, κατέληξε κατά τήν ΣΥΣΤΗΜΑ γνώμην άπάντων των ΥΠΟ άπ' αρχής παρκακο- ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ λουθησάντων τας λεπτομερείας τής προδικασίας, εις τήν όριστικήν καταδίκην του διεπόντος τήν ποινικήν ήμῶν προδικασίαν συστήματος τής μυστικότητος. Αν ή κοινωνία και ο αντιπροσωπεύων τήν κοινή γνώμην τύπος απέστρεψε μετὰ βδελυγμίας το πρόσωπον πρό τής τόσης ίλύος ή όποια ανά πάσαν ώραν ανεταράσσετο ένώπιον συνέδρων και ένόρκων και ακροατηρίου, αν τα εκ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΙΣ

Υπό του καθηγητού Πράγας HANS GROSS.

Συνηθέσταται εινε αι περιπτώσεις, καθ' ος ή τε ποινική και ή πολιτική δικαιοσύνη καταφεύγει εις τα φῶτα ειδικών, γραφολόγων καλουμένων, όπως παρα ταυτων μάθη αν ή εν τινι έγγραφο η χειρογράφο εν γένει γραφή ανήκει εις ωρισμένον πρόσωπον ή αν γραφή, αποδιδόμενη εις ωρισμένον πρόσωπον, προέρχεται παρ' αυτου και πλείστα άλλα. Ενεκα τής ανάγκης ταύτης, εις ήν ή δικαιοσύνη συνήθως, ιδιαίτα δε ή ποινική, περιέρχεται, έμορφώθησαν, εν Εδρώπη τουλάχιστον, ειδικοί πραγματογνώμονες, γραφολόγοι, εκ παραλλήλου δε και ιδιαίτερα ανεπτυχθη ειδική επιστημη, ή γραφολο-

γία. Ολίγα τινά περι τής επιστήμης ταύτης και τής χρησιμότητος αυτης, δημοσιεύει εν τῷ περιοδικῷ του Βερολίνου « Deutsche Juristen Zeitung » (φυλλάδιον 1 Σεπτεμβρίου 1905) ο καθηγητής Πράγας κ. HANS GROSS, ήτινα παραθέτομεν εν μεταφάσει, φρονοῦντες ότι δίδομεν τήν πρώτην ώθησιν προς μελέτην και παρ' ήμιν, επιστήμης τελείως άγνωστον δεν διατάζομεν να είπωμεν εν Ελλάδι.

Σειρά διασήμων ποινικών δικῶν των τελευταίων ετών τής του Dreyfus, του Kotze, του Krilechi και ιδία του Kracht έγινετο άφορμή όπως και ειδικοί και μη τοιοϋτοι ασχοληθῶσι με το ζήτημα τής γραφολογίας και καταλήξωσι πολλοῖ τούτων εις το συμπέρασμα: Η γραφολογία εύρίσκειται ακόμη εις νηπιώδη κατάστασιν — εινε άχρηστος έντελῶς και δειον να έξοβελισθη — εινε κχαθώς παιδική ασχολία και παιδικῶν

άθυμα — εινε εκτάκτως επικίνδυνος — τα πορίσματα των καλουμένων γραφολόγων εινε το καμικώτερον εξ όσων δυναται τις να άκούση. Εις μάστιγα τούτων έγγραφε: Η γραφολογία αυτη καθ' εκαυτην εινε τι άβλαβές, άρχεται δε καθισταμένη επικίνδυνος ευθὺς ως γίνη χρῆσις αυτης εν τῷ ποινική διαδικασίαι, καθ' ον τρόπον γίνεται ταύτης χρῆσις, όπως και πᾶν δηλητήριον εινε ακίνδυνον, επ' όσον δεν γίνεται χρῆσις τούτου.

Κατά γενικόν κανόνα ή επιστήμη δεν εινε επιτετραμμένον να επηρεάζηται από τήν γνώμην τήν όποιαν περι αυτης ή των βοηθημάτων της έχει το πλήθος. Έν τῷ προκειμένῳ όμως περιστάσει δεν μάς εινε αδιάφορος ή γνώμη αυτη. Πρό παντός έχομεν τον θεσμόν των ένόρκων, οτινες, παρὰ τους ισχυρισμούς του ήμερησίου τύπου, πολυ όλίγων σημασίας αποδίδου εις πᾶν το μετὰ τής επιστήμης σχετιζόμενον. Εάν επομένως οι λαϊκοι οὔτοι δικασται έξακολουθῶσιν άκού-

οντες κακολογούμενον και υποτιμώμενον πᾶν σχετιζόμενον με τήν αποστολήν αυτών βοήθημα των ποινικολόγων, θα ύπάρξουν αναμφιδόλως και περιστάσεις καθ' ος βοήθηματι, άπαραίτητον εν δευδόμενη περιστάσει, θα κριθῆ και πάλιν ύπ' αυτών άμφιδόλον. Πλήν τούτων όμως, ουχι σπανίως, ενεκα τής κακής τής γραφολογίας χρήσεως, διατρέχει τον κίνδυνον να αποπλανηθη και αυτος ο κατ' επαγγελμα ποινικολόγος, ενώ συγχρόνως και αυτος ο επιστημονικώς μορφωμένος γραφολόγος γίνεται δυσπιστος προς τήν επιστήμην του και έμπνεεται από απογοήτευσιν τόσον δια τήν εργασίαν του όσον και δια τήν προαγωγήν τής επιστήμης του. Έν άλλοις λόγοις διατρέχομεν τον κίνδυνον να εκφύγη τελείως των χειρών ήμῶν μέσον βοηθητικόν εκτάκτου σπουδαιότητος. Πραγματευόμενος άλλοτε σχετικόν θέμα έγγραφον: « Εφ' όσον οιοδῆποτε ζήτημα παρουσιάζει θετικῶς τινά ση-

των εκτυλιχθεισων λεπτομερειων συμπερασματα καθε άλλο εινε η κολακευτικη και δια την κοινωνικην προκοπήν και δια της διοικήσεως την ευπρέπειαν, εινε συγχρόνως εις άκρον θλιβερά δια το σύστημα της ανακρίσεως το γεννηθέν αφ' ης εγεννήθη και η νομοθεσία της ελευθέρας Ελλάδος και ευρισκόμενον εισέτι εν ισχύϊ, καίτοι ο εικοστός αιών άνέτειλεν από πολλού.

Οντες της γνώμης ότι η μυστικότητα εν τη ανακρίσει ου μόνον δεν εξυπηρετεί ουδ' επ' ελάχιστον το έργον της καταδικαστικής αρχής, άλλ' αντίθετως, κατά το πλείστον τουλάχιστον, καθίσταται, ουχι σπανίως, άφορητή προς συσκότισιν της αληθείας, ενίοτε δε και προς παραγωγήν ενόχων, προκαλούμεν από της σημερον τήν συνεργασίαν των δυναμένων προς εκτόπισιν θεσμού τόσο επιβλαβούς.

Εν δίκη διεξαχθείση προσφάτως ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών, καθ' ην κατηγορείτο δικηγόρος ως εξυβρίσας συναδέλφον του, Γ Ν Ω Μ Η ο άνκειςυγγελεύων κ. ΑΝΤΙΣΑΓΓΕΛΕΥΟΝΤΟΣ Ζαβιτσάνος παρετήρησεν ότι διαφοράς τοιούτου είδους ευπρεπέστερον υπό πᾶσαν έποψιν θα ήτο εάν έλυον συμβούλια εκ δικηγόρων, υπό την προϋπόθεσιν ότι λειτουργεί δικηγορικός σύλλογος. Η παρατήρησις αυτή του κ. Εισαγγελεύοντος νομιζόμεν ότι δύναται να δώση άφορητήν εις σκέψεις περί ύπαγωγής των άτοπημάτων η και άδικημάτων εν γένει, των υπό των δικηγόρων διαπραττομένων, εις δικαιοδοσίαν ιδιάζουσαν, ης και οι γραμματεΐς έτι των Πρωτοδικών απολαύουν.

Εις πολλὰς σκέψεις δύναται να δώση άφορητή η περί γραφολογίας η γραφολογίας μελέτη του Καθηγητού Πράγας, ην δημοσιεύουεν εις άλλην στήλην. Υπό ποιους όρους λειτουργεί η Ιατροδικαστική εν τῷ Εισαγγελικῷ και τοις άνκριτικῶν Γραφείοις, των Αθηνών τουλάχιστον, γνωρίζομεν πάντες. Το άνεύθυνον κατά το πλείστον, η άμάθεια δε συνθέστατα, συνδυαζόμενα ουχι σπανίως μετά της ελαστικότητος, παράγουσι υπό την μορφήν των Ιατροδικαστικῶν εκθέσεων τὰς άνθοδέσμας εκεινας, από την όσμήν των οποίων, σχεδόν καθ' εκάστην, πληροῦται η άτμύσφαιρα της αίθούσης του Πλημμελειοδικείου, δια να μη εΐπωμεν και του Κακουριοδικείου.

Το πρώτον φύλλον της «Δικαιοσύνης» θα αποσταλή εις πάντας άνεξάρτητους τους δικηγόρους Αθηνών, παρακαλούνται δε οι μη επιθυμούντες να έγγραφῶδιν δυνηθῶνται να επιστρέψωδι τούτο εντός της έβδομάδος.

μεϊα, εστο και ουχι ευκρινή, επί τοσοῦτον ουδεις δύναται εκ των προτέρων να διαγράψη τὰ όρια πέραν των οποίων ηθα εινε αδύνατος η άναπτύξις των σημείων τούτων. Εν άλλαις λέξεσιν : πᾶν ὅπερ ως ὑπάρχον νοούμεν, τούτο εινε και επιδεικτικόν αναπτύξεως. Μέγχι ποιού όμως σημείου, περί τούτου »δεν δύναμεθα ν' αποφανθῶμεν». Αι σκέψεις αὐται φρονῶ ότι και σημερον έτι εισιν ὄρθαι εφαρμοζόμενα επί του υπό μελέτην θέματος. Ουδεις άμφισβητεί ότι ὑπάρχουσι γραφαί προδιδοῦσαι χαρακτῆρα δύστροπον η ευθύτητα, ότι η γραφή του άνδρός διαφέρει ούσιωδῶς της γραφῆς της γυναίκης, ότι ὑπάρχουσι γραφαί εκτάκτως κινούσαι το ενδιαφέρον και άλλαι εντελῶς κοιναί, ότι δι' άλλων διαγιγνώσκεται η έκρυθμός ψυχολογική κατάστασις του γράφοντος η το ζωηρόν συνείσθημα ὅπερ τὸν κατέχει καθ' ην στιγμὴν γράφει και τὰ παρόμοια. Και ο επιπολαϊότερος πα-

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ Παρακαλούνται οι κ. κ. Δικηγόροι Αθηνών, οι επιθυμούντες να γίνωσι μέλη του καταρτισθέντος ήδη «Δικηγορικού Συλλόγου» ὅπως δηλώσωσι τούτω τῷ ταμίᾳ κ. Κ. Δεμερτζή (ἔδδος Σοφοκλέους 4) καταβάλλοντες συγχρόνως και δραχμάς πέντε. (Η προσωρινή επιτροπή)

Η ΕΡΗΜΗΝ ΔΙΚΗ. ΕΝ ΤΗ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Πλήν του νομοσχεδίου περί κτηματικών βιβλίων, περί ου εις άλλην στήλην, μελετάται εν τῷ ὑπουργείῳ της Δικαιοσύνης έτερον νομοσχέδιον περί μεταρρυθμίσεως των περί έρήμην δίκης και άνακοπῆς των διατάξεων της Ποινικής Δικονομίας Αί περί του ζητήματος τούτου γνώμαι εινε ως ενόητον πολλά, τούτου δ' ένεκα οι μελετώντες το ζήτημα δεν κατέληξαν εισέτι εις ὠρισμένον συμπέρασμα. Εν όμως παραμένει πάντοτε ανεπίδεκτον άμφισβητήσεως, ότι υπό τὰς εν ισχύϊ διατάξεις της Ποινικής ημών Δικονομίας, μία και η αυτή ὑπόθεσιν άπασχολεί κατά κανόνα δις ενίοτε και τρις τὰ ποινικά μας εκείνα δικαστήρια εις η έρημοδικία εινε άνευ ούδενός περιορισμού επιτετραμμένη, εκ τούτου δε φυσικῶτακα διπλασιάζεται και τριπλασιάζεται η εργασία αὐτῶν.

Ο ΝΕΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸν κ. Κ. Νάτσουλην διεδέχθη εν τη θέσει του Γραμματέως του Πρωτοδικείου Αθηνών ο τέως δικηγόρος εν Αθήναις κ. Κοσμάς Ρέπουλης, δημοσιευθέντος από της προχθῆς του προς τούτο διατάγματος. Περί του κ. Κ. Ρέπουλη και ως επιστήμονος και ως χαρακτῆρος, ὑπάρχει η άρίστη γνώμη παρ' ὅλοκληρῶ τῷ δικηγορικῷ και δικαστικῷ κόσμῳ των Αθηνών, τούτου δ' ένεκα μετριάζεται εν μέρος και η εντύπωσις εκ της απομακρύνσεως από ταιαύτης ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου οἷος εδείχθη ο κ. Κ. Νάτσουλης.

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ

Υπό την Προεδρείαν του κ. Υπουργού της Δικαιοσύνης, συνέστη επιτροπή αποτελούμενη υπό των κ. κ. Ι. Ευκλείδου, Ι. Ευταξίου, Α. Κρασσά και Δ. Καρούσου, ήτις, επί τη βάσει των εν Γερμανία κρατούντων, ήρξατο ασχολομένη προς σύνταξιν νομοσχεδίου σκοπούντος την αντικατάστασιν του συστήματος των Υποθηκῶν και της Μεταγραφῆς δια του θεσμού των κτηματικῶν βιβλίων. Η σπουδαιότης του υπό μελέτην νομοσχεδίου τούτου εινε εκτός πάσης αντιρρήσεως, εις προσεχῆ δε φύλλα θα

προσπαθήσωμεν να μεταδώσωμεν εις τους άνκινώστας ημών τὰ κυριώτερα του νομοσχεδίου τούτου κεφάλαια.

ΕΠΙΚΡΙΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Υπό τον τίτλον άνεξελέγτων έλεγχοσ» ο δικηγόρος Αθηνών κ. Ι. Φραγκιάς δημοσιεύει εις το τεῦχος του μηνός Δεκεμβρίου 1905 της Εφημερίδος της Ελληνικής και Γαλλικής Νομολογίας μακροτάτην επίκρισιν της ὑπ' αριθ. 388 π. έ. αποφάσεως του Αρείου Πάγου. Άνεξκροτήτως προς το νομικῶς βάσιμον των κατά της επικρινόμενης αποφάσεως σκέψεων και επιχειρημάτων, ὅπερ δεν καλούμεθα την στιγμὴν ταύτην να κρίνωμεν, εκεινο το ὅποιον δύναται τις να εξάρη εινε το θάρρος του γράφοντος και το ζωηρόν των παραβολῶν ὡς παραθέτει. Οὕτω, μεταξύ άλλων ὠραίων εικόνων, γράφει : «Παραγγέλλετε να σὰς κατασκευάσωσι μίαν τράπεζαν με τέσσαρας πόδας και σὰς δίδουσι μίαν με τρεις, μη δυναμένην να σταθῆ ὄρθια. Διαμαρτύρησθε, καταφεύγετε εις τον κριτήν και τῷ επιδεικνύεται την τρίπουν τράπεζαν. Αὐτός επιφυλάσσει ν' άποφασίσῃ, μεταφέρει την τράπεζαν εις την νοίκιαν του, της προσθέτει και τον τέταρτον πόδα και την έπιούσαν εκδίδει τήν άπόφασίν του : — Έπειδή δεν ειναι ὄρθιας ότι η τράπεζα έχει τρεις μόνους πόδας, δια ταῦτα κ. λ. π. !»

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ

Εις το εν Λιέγη, επί τη ευκαιρία της διεθνούς εκθέσεως συγκροτηθέν διεθνές συνέδριον των δικηγόρων, άπεφασίσθη η ίδρυσις «διεθνούς δικηγορικού συλλόγου» άνετέθη δε η προς τούτο εργασία εις επιτροπήν υπό την προεδρείαν του πρώην επί της δικαιοσύνης ὑπουργού του Βελγίου le Jeune.

Η περιήγησις περί διαζεύξεως δίκη ενώπιον του δικαστηρίου Γόθας, μεταξύ του πρίγκηπος Φιλίππου και της πριγκηπίσσης Λουίζης του Κοβούργου, εγέννησε πλην των άλλων, και το ζήτημα, αν δύνανται ενώπιον των δικαστηρίων κράτους τινός να παραστῶσι και δικηγόροι άλλου κράτους. Το Πρωτοδικεϊον Γόθας, ενώπιον του οποίου, πλην των εντοπιῶν δικηγόρων, παρέστησαν εκ μέρους μεν του ενάγοντος ο δικηγόρος Βιέννης Bachrach εκ μέρους δε της εναγομένης ο δικηγόρος Πέστης Visontai, επέτρεψε την παραστάσιν, αποφηνάμενον ότι ὑπαγορεύεται τούτο ως καθήκον παντός δικαστηρίου, υπό της φιλοξενίας της ὄφειλομένης εις δικηγόρους ξένου κράτους, υπό την προϋπόθεσιν όμως ότι συμπαρίσταται και δικηγόρος της περιφερείας του δικαστηρίου και ότι ο ξένος δικηγόρος εινε γνώστης της γλώσσης.

Πρωτότυπος πράγματι, κατ' ουσίαν όμως πλέον η δικαία εφαρμογή κατ' άνκαλογίαν των περι τοκογλυφίας διατάξεων επί της μισθώσεως εργασιών, εγένετο υπό του Πρωτοδικείου Βερολίνου. Γυνή, ὑπάλληλος έμπορικῷ καταστήματος, ενήγαγε τον προϊστάμενον της επί τῷ λόγῳ ότι είχε μεν συμφωνηθῆ μισθὸς φράγκων τριάκοντα κατά μῆνα, ο μισθὸς όμως οὗτος εινε εκτάκτως δυσανάλογος προς τὰς ὄφειλεις ὡς εκ της εργασίας της παρίσταται ο προϊστάμενος και άποτελεῖ το τέταρτον της εϋλόγου και δικαίας αποζημιώσεως αὐτῆς. Επί της άγωγῆς ταύτης το δικαστήριον του Βερολίνου άπεδέξατο μεν ότι ρητῆ είχε συνομολογηθῆ άντιμισθία, εκήρυξεν όμως ταύτην άκυρον επί τη αίτιολογία ότι αι περι τοκογλυφίας άπαγορευτικαί διατάξεις δύνανται να τυχῶσιν εφαρμογῆς και επί πάσης περιπτώσεως καθ' ην έμμεταλλεύεται τις επί αίσχροκερδία τὰς ὑπηρεσίας του άλλου, συνεπειὰ δε της ταιαύτης σκέψεως έπεδίκασεν εις την ενάγουσαν άμοιβὴν αντίστοιχον προς την άγοραϊαν αξίαν των ὑπηρεσιῶν της.

Εινε το πόκερ τυχηρόν ποιγνίδιον ; Το ερώτημα τούτο άνεκινήθη υπό των ποινικῶν δικαστηρίων του Μεγάλου δουκάτου του Όλδεμβούργου υπό τὰς εξῆς συνθήκας. Ο Υπουργός της Δικαιοσύνης του δουκάτου τούτου, Ρούστρατ το ὄνομα, κατηγορήθη υπό των αντιπάλων του ότι έπαιξε, και δη εν λέσχη δημοσία, τυχηρά ποιγνίδια. Εν τη διεξαχθείση δίκη, ήτις κατέληξεν εις την άθώωσιν του κατηγορουμένου Υπουργού, κυριώτερος μάρτυς ήτο ο ὑπρέτης της λέσχης, ὅστις κατηγορηματικῶτατα κατέθεσεν, ότι μεταξύ πολλῶν άλλων στρατιωτικῶν και ανωτέρων ὑπαλλήλων, έβλεπε τακτικῶτατα και τον κατηγορούμενον Υπουργόν έχοντα πρό αὐτοῦ σωρούς χρυσῶν και άργυρῶν νομισμάτων, άτινα διέκίβευεν εις το πόκερ. Ο Υπουργός, απολογούμενος, δεν ήρνήθη το γεγονός, ουδέ διέψευσε την κατῆσιν του μάρτυρος τούτου και των άλλων, ισχυρίσθη όμως και απέδειξεν ! ότι το πόκερ εινε στενωῶς τεχνικόν ποιγνίδιον, κατ' οὐδεμίαν δε εκδοχὴν τυχηρόν και κατά συνέπειαν οὐδεμίαν διάταξιν του Ποινικοῦ η άλλου τινός νόμου παρέβη, αφού ήσχυλοῖτο εις ψυχαγωγικόν παίγνιον άπαιτοῦν δεξιότητα ου την τυχοῦσαν, εξ ης και μόνης εξακτᾶται το κέρδος. Ευτυχῶς δια τον Υπουργόν, άμφιβάλλομεν όμως αν και δια την Δικαιοσύνην, το δικαστήριον άνεγνώρισεν ὡς νόμιμα τὰ επιχειρήματα ταῦτα του Υπουργού, άνεκήρυξεν εν δημοσίᾳ συνεδριάσει δια της αποφάσεώς του, ότι το πόκερ δεν συγκατάλεγεται μεταξύ των άπηγορευμένων τυχηρῶν ποιγνιδίων και απέδεικεν οὕτως άθῶον τον άρχιερέα της Δικαιοσύνης εις τους κόλπους της.

Η Κίνα ήρτισε να προοδεῖ. Διατάγμα, δημοσιευθέν επ' εσχάτων, καταργεί τὰς ποινὰς αίτινες επηκολούθουν και

ρατηρητής δύναται να διακρίνη την γραφήν του εμπόρου η του πολυμαθοῦς η της άπιστοκράτιδος η της ὑπηρετριας. Ταῦτα δεχόμενοι δεν άρνούμεθα ότι η γραφή, εινε τι άδικασπᾶστος συνδεδεμένον με τον γράφοντα και αντίστοιχον προς την φύσιν αὐτοῦ, προς δε και ότι η επιστήμη η ασχολομένη να άνεύρη εκ της γραφῆς τον γράψαντα, εινε επιδεικτικῆ τελειοποιήσεως. Μέγχι ποιού όμως σημείου δύναται να άχθῆ η ταιαύτη τελειοποίησις, δεν γνωρίζομεν, ενῶ εξ άλλου εἴμεθα εις θέσιν να εξακριβῶσωμεν από ποιού σημείου άρχονται αι δυσχέρειαι. Ησχημένος έμπειροτέχνης εινε εις θέσιν δια της χρήσεως του μικροσκοπίου να διακρίνη ασφαλῆστατα ἴνας ριζῆς από τρίχας ζῶων, η να βεβαιώση εις ποῖον είδος ζῶου άνήκει θρίξ τις, προκειμένου δε περι τριχῶν άνθρώπου δύναται να ὀρίση ου μόνον από ποιού μέρους του σώματος άπεσπᾶσθη αὐτή, άλλὰ και ποιού

φύλου η ποίας ηλικίας εινε ο άνθρωπος εις ὃν άνήκει αὐτή. Επίσης και η μη ταυτότης των τριχῶν, ὡς λ. χ. η θρίξ αὐτή δεν προέρχεται από την κεφαλήν του Α. δύναται να εξακριβωθῆ μετά βεβαιότητος. Προκειμένου όμως περι της ταυτότητος θετικῶς, ὡς λ. χ. η θρίξ αὐτή προέρχεται ασφαλῶς από την κεφαλήν του Α. ο έμπειροτέχνης, κατά κανόνα τουλάχιστον, εινε διαστακτικός. Τούτ' αὐτο άκριβῶς συμβαίνει και με την γραφολογίαν. Οτι γραφή τις άνήκει εις στρατιωτικόν η εις άνεπτυγμένην κυρίαν, εις γέροντα ὑπάλληλον η εις μαθητήν σχολείου, εις σοφόν τινα η εις χειρῶνακτα, εις σχολαστικόν η μεγαλοφυᾶ, ότι εγράφη εν βίᾳ η μετά προσοχῆς και βραδέως, ὅλα ταῦτα μετά μικράν άσκησιν δύναται να εξακριβώση και αὐτός ο έρασιτέχνης γραφολόγος. Επίσης και η μη ταυτότης της γραφῆς εινε ευχέρης, ὡς επί το πλείστον να εξακριβωθῆ. Γηραιός άγρότης λ. χ. δεν εινε δυνατὸν να

εγραψεν επιστολήν προερχομένην από νεαράν άνεπτυγμένην. Οσον όμως ευχερῆ εινε ταῦτα, τόσο εξ άλλου δυσχερές, αν μη και αδύνατον εινε, θετικῶς να εξακριβωθῆ, αν δύο γραφαί άνήκουν εις εν και το αὐτο πρόσωπον. Και όμως ταιαῦται εινε αι περιπτώσεις κατά 90 0)0 τουλάχιστον, αίτινες ενδιαφέρουν τους ποινικολόγους, οὕτω δε, καταλήγομεν εις το πρώτον συμπέρασμα, ότι επί των ερωτημάτων άτινα υπό της επιστήμης η των δικαστηρίων ὑποβάλλονται εις τους γραφολόγους, σπανιῶτατα εινε εις θέσιν οὔτοι ν' απαντήσουν μετά βεβαιότητος. Έκτιμῶ ὑπερ πάντα άλλον την αξίαν και τὰς ὑπηρεσίας της γραφολογίας, περισσότερον όμως σέβομαι ένα χειριστήν του μικροσκοπίου, ὅστις διατάζει να εκφέρῃ γνώμην περί της ταυτότητος δύο τριχῶν, από ένα γραφολόγον, ο ὅποιος μετά βεβαιότητος άποφαινεται ότι δύο γραφαί απορρέουν άναμφισβητήτως από μίαν και την αὐτήν χεῖρα.

μετά τον αποκεφαλισμόν, ήτοι την εις τεμάχια διαμέλιναν του πτώματος του κληρονομήσαντος, την διαπόμπην η δημοσία έκθεσιν τής κεφαλής αυτού και τα παρόμοια αποτρόπαια. Το αυτό διάταγμα καταργεί πάντα άλλον θρασυνομιαν τρόπον έκτελέσεως τής θανατικής ποινής, περιορίζει τας άπειρους περιπτώσεις καθ' ός αύτη επέβαλλετο και καταργεί το σύστημα τής άτιμώσεως των καταδικασμένων διά των άτιμωτικών επιγραφών αίτινες διά πυρακτωμένου σιδήρου έχαρσσοντο επί του σώματός των.

Τον νομικόν και τον άλλον τύπον τής Εύρώπης όλης άπασχολούσιν αι άπόπειραι του πολλου Ιταλου μυθιστοριογράφου Γαβριήλ δ' Ανούντζιο, ο όποιος περιέρχεται τας Ελβετικές πόλεις άγωνιζόμενος να μεταβάλη εθνικότητα και να επιτύχη ούτω το διαζύγιον, όπερ, ως γνωστόν, αποκλείεται υπό τής Ιταλικής νομοθεσίας.

Η ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΙΑΣ

Το υπό του κ. Γ. Κατσελίδου διευθυνομένου έγκριτον περιοδικόν «Οικονομική Ελλάς» δημοσιεύει εις το φύλλον τής 31 Δεκεμβρίου 1905 το δεύτερον μέρος μελέτης υπό τον τίτλον «Προστασία του Χρηματιστηρίου» έν τώ όποίω ύπεραμύνεται των χρηματιστών και των χρηματιστικών έν γενεί πράξεων, άγωνίζεται να καταδείξη την άθωότητα, συγχρόνως δε και τώ νόμω έγκυρον των υπό προθεσίαν χρηματιστικών συμβάσεων, αίτινες πάν άλλο, ύποστηρίζει, ή ότι ύποκρύπτουσι κυβείαν και έν τέλει μετά πιελίας παρατηρεί, ότι τά πολιτικά μας δικαστήρια απέδειξαν μέχρι τούδε, ότι άποφαίνονται επί των ύποθέσεων τούτων μετά προκαταλήψεως κατά των χρηματιστών και μετά άντιπαθείας ή μάλλον έχθροπαθείας κατ' αύτων και ιδία κατά των άθών μεσιτών! ούτινες, κατά την αυτην έφημερίδα πάντοτε, είνε απλά όργανα, άτινα μεσολαβούν μεταξύ άγοραστού και πωλητού τίτλων, και ούδεμίαν έχουσι ή πρέπει να έχουσι ευθύνην έκ τής ποιότητος τής καταρτιζόμενης συμβάσεως.

Το ζήτημα του κύρους και τής προστασίας των υπό προθεσίαν χρηματιστικών συμβάσεων, είνε γνωστόν, ότι δεν άνακινείται το πρώτον. Αι συζητήσεις περι του άν πρέπει να προστατεύονται συναλλαγαι τοιούτου είδους από δεκαετηρίδων πολλών ζωηρότατα άπησχόλησαν τους νομομαθείς και τας νομοθεσίας άπάσης τής Εύρώπης, δύνανται τις δε να ειπή, ότι ή έτυμηγορία άπηγγέλθη ήδη καταδικαστική διά τους χρηματιστάς υπό τινας περιορισμούς. Αν τοιαύτη έμορφώθη έν Εύρώπη γνώμη, όπου υπό άλλους όρους λειτουργούν τα Χρηματιστήρια και άμεσώτατος είνε ο έλεγχος των άρχων, έν Ελλάδα ένθα ή έποπτεία, κάθε άλλο ή αισθητή είνε, δεν νομίζομεν ότι πρέπει να τυγχάνωσι δικαστικής προστασίας συμβάσεις τοιού-

του είδους. Δεν άμφισβητούμεν, ότι θα ύπάρξωσι μεμονωμένοι και σπάνιαι τινές περιπτώσεις, καθ' ός ένδεχόμενον να παρασρηθή ο δικαστής έκ του κανόνος σχεδόν, ότι πάσα υπό προθεσίαν χρηματική συναλλαγή ύποκρύπτει κυβείαν, είνε προτιμώτερον όμως τούτο των άτόπων, άτινα άνά πάσαν ώραν λαμβάνουν χώραν έν τώ Χρηματιστηρίω μας. Το λεγόμενον μάλιστα και μετ' άγανακτησεως ύποστηρίζομενον, ότι ο μεσολαβών μεσίτης, είτε κυβεία είνε ή σχέση είτε μή, είτε διετέλει είτε μη έν γνώσει τής τοιαύτης σχέσεως, πάντως πρέπει να προστατευθή υπό των Δικαστηρίων, είνε φρονούμεν, το μάλλον έσφαλμένον, από νομικής ιδία άπόψεως. Αν αύτη καθ' έαυτην ή πράξις χαρακτηρησθή άνήθικος και άπληροευμένη, όπως ή κυβεία, εκείνος όστις πρώτος πρέπει να ύποστή τας συνεπείας τής τοιαύτης άνήθικου πράξεως, είνε, νομίζομεν, ο μεσίτης, το πρόσωπον δηλαδή εκείνο άνευ του όποιου ή πράξις πιθανώτατα δεν θα έλάμβανε χώραν.

Η άντίληψις επί ζητημάτων τοιαύτης φύσεως πρέπει, νομίζομεν, να είνε ευρύτερα. Ο Έλλην δικαστής, ο έκ των προτέρων λίαν δικαίως έχων καταδικάσει έν τή συνειδήσει του τας περισσότερας των συναλλαγών, αίτινες έπιτελούνται περι το στρογγύλον κιγκλίδωμα τής αίθούσης του Χρηματιστηρίου μας, διατηρεί πάντοτε ζωηράν την εικόνα οικογενειών ευπόρων, ός συνέτριψεν ή μαγία του δια χρηματιστικών συνδυασμών πλουτισμού και ίατρών καταλαβόντων το έδωλιον του κατηγορουμένου και άπειρων νεανιών λαβόντων την εις την άλλοδαπήν άγούσαν. Εφ' όσον ούτε ή κοινωνία μας ώρίμασεν ούτε ή διοικήσις μας και ή προληπτική των άδικημάτων άρχη είνε εις θέσιν να έχη άγρυπνον πανταχού το βλέμμα, επί τούτου προτιμώτερον μεσείταί τινες του Χρηματιστηρίου να έχωσι ύπ' όψιν, ότι ούδένα πρακτικόν διαβλέπει ή δικαιοσύνη σκοπόν έκ τής προστασίας των ύπόπτων συναλλαγών των ή, και άπαξ έστω, συναλλαγή τοιαύτης φύσεως να προστατευθή δικαστικώς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Το Πρωτοδικειον Άθηνων διά τής ύπ' αριθμ. 3,003 (1905) άποφάσεώς του, δεχθέν την από 10 Νοεμβρίου 1903 αίτησιν του Γεωργίου Μπιολάκη, κατοίκου Άθηνων, άπευθυνομένην ενώπιόν του, δι' ής και διά τους έν αυτη λόγους έξαιτείται όπως τώ έπιτραπή να έγείρη κατά τής συζύγου του Άνστασίας το γένος Διάκου Μηνά, κατοίκου επίσης Άθηνων, την περι διαζεύξεως άγωγήν, διέταξε την έν περιλήψει τοιχοκόλλησιν και δημοσίευσιν συμφώνως προς τα άρθρα 633 και 677 τής Πολιτικής Δικονομίας.

Έν Άθήναις τή 4 Ιανουαρίου 1906.
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος
Πέτρος Θυβαίος

Έκ τούτων συνάγεται το δεύτερον συμπέρασμα, ότι μεγαλειότερα τής έπιστημονικής προσήκουσης άποδίδεται αξία εις την γραφολογίαν και τους γραφολόγους. Έάν παρακολουθήσωμεν την ιστορικήν εξέλιξιν άλλων κλάδων, τής ιατροδικαστικής επί παραδείγματι, θα καταλήξωμεν εις την παράδοξον παρατήρησιν, ότι ή τόσον προηγμένη αύτη έπιστήμη άσυγκρίτως διστακτικώτερον άποφαίνεται σήμεραν ή πρό δεκαετηρίδων.

Όσον ή έπιστήμη προάγεται, τόσον και αι άμφιβολαι πληθύνονται, τόσον και ή ανάγκη μείζονος προσοχής καθίσταται έμφαντικώτερα, διότι διαρκώς διά τής άναπτύξεως τής έπιστήμης άνακαίνονται και αι εξαίρέσεις, επί τής βάσει των όποιων τά πορίσματα είνε σχετικώς άσφαφέστερα. Αλλά προτιμώτερον να είνε τις διστακτικός έν τή παρθεσει των συμπερασμάτων, παρά τά πορίσματα των παρατηρήσεών του να

είνε τολμηρά, όπότε ένδεχόμενον να συντελώσιν εις άνεύρεσιν του ζητούμενου, έν τοιαύτη όμως περιπτώσει μόνον ως τεκμήρια ή πιθανότητες είνε έπιτετραμμένον να χρησιμοποιώνται, ούδέποτε όμως να ισχύουν ως άποδείξεις. Ένεκα τούτου ή γραφολογία είνε έπιστήμη ήτις δεν άγει άπ' ευθείας εις άπόδειξιν γεγονότος τινός, αλλά παρέχει άφορήν προς περαιτέρω έρεύνας ή προς συνδυασμόν των πορισμάτων ταύτης προς άλλας ένδείξεις, εξομοιούμενη κατά τούτο προς την όμολογίαν έν τή άνακρίσει ή προς την μαρτυρικήν κατάθεσιν ή προς την ιατροδικαστικήν έκθεσιν.

Όπως όμως ή γραφολογία θεωρηθή ως βοήθημα τής άποδείξεως, απαραίτητον να εύρίσκηται εις χείρας άληθούς γραφολόγου, ήτοι και ψυχολόγου και ποινικολόγου συγχρόνως, έπιστήμονος δηλαδή όστις δεν παρεβάλλει άπλως τά στοιχεία του αλφαβήτου ή τας συλλαβάς, άλλ' ό όποιος έκ τής τοιαύτης πα-

ΚΙΝΗΣΙΣ

Διά διατάγματος τής 3 Ιανουαρίου 1906 διορίσθησαν δικηγόροι παρά τούς έν Άθήναις δικαστηρίους οι κ. κ. Ίωάν. Κονιαβίτης και Νικόλ. Γ. Τσερέπης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Σ. ΣΤΡΕΪΤ

Καθηγ. του Διεθν. Δικαίου έν τώ Έθν. Πανεπ.

Memoire sur la Question des Communautés Helléniques en Roumanie.
Τεύχος έκ σελίδων 42.

Κ. Δ. ΚΑΡΟΥΣΟΥ

Περί εισαγωγής του συστήματος των Κτηματικών βιβλίων και περι συστάσεως Κτηματικής Τραπεζής. Τόμος έκ σελ. 500. Τιμάται άντι δραχ. 15. Περι των κατ' ιδίαν περιεχομένων του βιβλίου τούτου, όπερ μαρτυρεί φιλοπονίαν ού μικράν, έπιφυλασσόμεθα να πραγματευθώμεν ειδικώτερον.

Γ. Α. ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΗ

Δικηγόρος έν Άθήναις

Νομολογία Κυμαινομένη. Τεύχος πρώτον. Συμβατικός τόκος και τοκογλυφία. Τιμάται άντι δραχμής. Έν τώ έκ 55 σελίδων τεύχει τούτω διεξέρχεται ο συγγραφεύς μετά έπιμελείας έπαινετής πάν ότι σχετίζεται με το ζήτημα του τόκου, ιστορικώς και συγχερικώς, πλουσιωπάτη δε παρατίθεται ή νομολογία άπάντων των δικαστηρίων μας ως και πίναξ των ούτως ή ούτως λυσουσών τά άναφεόμενα ζητήματα άποφάσεων.

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΝΟΥΛΗ

Διδάκτορος τής Νομικής

Die Haftung des Reeder's mit dem Schiffvermoegen. Μονογραφία έκδοθησα έν Λειψία έκ σελίδων 52.

Κ. Ν. ΜΑΡΙΝΟΥ

Άνακοίνωσις έν τώ Νομικώ τμήματι του Συλλόγου Παρνασσού, τή 2 Νοεμβρίου 1905, περι τής Ιταλικής Νομοθεσίας ως προς τα δημόσια ήθη και την υγείαν. Σελ. 23.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

"ΘΕΜΙΣ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος 16ον
Διευθυνται
Θ. και Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΤΟΙ

Συνδρομή ετήσια δραχμής 13
Μετά δελτίου . . . » 20
Γραφείον. Όδός Σοφοκλέους αρ. 19

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Έτος 25ον

Διευθυντής Σ. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

Τιμή ετήσιας συνδρομής δραχμής 15

Πάσα οιαδήποτε αίτησις άφορώσα την έφημερίδα, άπευθυντέα προς τον κ. Άριστέϊδην Σ. Μπαλάνον, δικηγόρον.

Όδός Παρθενναγογγείου—Άριστέϊδου 14

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΩΡΓ. Δ. ΦΕΞΗ

ΝΟΜΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Νέος Πανδέκταις.—Πλήρης συλλογή των από τής συστάσεως του Έλληνικού Βασιλείου μέχρι σήμεραν γραφειών νομικών διατριβών. Έπιμελεία Νικολάου Κουντουριώτου δικηγόρου.

Τόμ. Ε' Τεύχος 126. Έκτέλεσις. Διατριβή. Β. Τ. Οικονομίδου (1860). Σ. Ευκλείδου (1877) Θεοφ. Γ. Μπαλταή (1877) Σ. Ευκλείδου (1871). Ε. Ψαρζ Γνωμοδότησις (1883). Ι. Χ. Καμπάνη (1885).

Σύστημα Ρωμαϊκού Δικαίου, υπό Έρρίκου Dernburg, καθηγητού του Δικαίου έν τώ Πανεπιστημίω του Βερολίνου. Μετάφρασις Γεωργ. Δουβουινώτου, ύφηγητού και δικηγόρου έν Άθήναις. Γενική Άρχή. Έμπράγματον, Ένοχικόν, Οικογενειακόν και κληρονομικόν δίκαιον, δραχ. 36.

Ερομηνεία των περι Πολιτικής Δικονομίας και Οργανισμού των Δικαστηρίων Νόμων υπό Δημ. Ποταμιάνου, προέδρου Έφετων. Τόμοι 4. δραχ. 58.

Άστυνομική Νομοθεσία μετά τυπικόν περιλαμβάνουσα τούς Άστυνομικούς Νόμους, τά σχετικα Β. Διατάγματα, τας έρμηνευτικές έγκυκλίους των έρομοδίων Υπουργείων, Νομολογίαν Άρείου Πάγου μετά γνωμοδοτήσεων του Εισαγγελέως του αυτοϋ δικαστηρίου και οδηγίας μετά διαφόρων ύποδειγμάτων υπό Κωνστ. Μάτσα σελ. 968 δραχ. 12.

Βασιλικά. Το γνήσιον κείμενον αυτών, κατ' έπεξεργασίαν των κ. κ. Γεωργ. Δουβουινώτου ύφηγητού και δικηγόρου και Κωνστ. Δουβουινώτου ύφηγητού τής Θεολογικής Σχολής Το όλον έργον τόμοι 5 δρ. 25.

Σύστημα Έμπορικου Δικαίου υπό C. Lyon Caen και L. Renault, καθηγητών έν τή Νομική Σχολή των Παρισίων και έν τή Σχολή των Πολιτ. Έπιστημών. Μετάφρασις Νικ. Κουντουριώτου, Μιλτ. Σακελλαρίου και Άθαν. Άργυρου δικηγόρων. Το όλον έργον τόμοι δέκα. Δραχ. 100

ραβολής μορφώνει έν τή κρίσει του τον γραφάντα. Τούτο είνε το άλλα και το ώμέγα τής νέας δικαστικής γραφολογίας και τοιαύτη ή άποστολή ταύτης, ούτω δε καταλήγομεν εις το τρίτον λίαν ευνόητον συμπέρασμα, ότι και ή γραφολογία, όπως και πάσα άλλη έπιστήμη, έχει τότε και μόνον αξίαν, όταν ο χειριζόμενος ταύτην έχη αξίαν. Πότε όμως έχει τις αξίαν, τούτο αυτός πρέπει να άποδείξη. Ατυχώς, ένθ' εις την γραφολογίαν και ως έπιστήμην και ως μέσον ύποδοθησών και την άνακρίσειν και την δικαιοσύνην έν γενεί μεγίστη άποδίδεται σημασία, δεν άποδίδεται και ή αύτη σημασία περι την εκλογήν των προσωπών εις ά ανατίθεται υπό των δικαστηρίων ή σοβαρά αύτη υπό πάσαν έποφην έγργασία. Καθ' ήν έποχήν προς διευκρίνισιν και τής μάλλον άσημάντου άμφιβολίας καλούνται εις έπιστράτευσιν υπό τής άνακρίσεως ή των δικαστηρίων μικροσκοπία και χημικοί και

φυσικοί και μηχανικοί και αρχιτέκτονες προκειμένου περι ζήτηματος σχετιζόμενου με την γραφολογίαν, καταφεύγει ή δικαιοσύνη εις τον πρώτον τυχόντα διάδασκαλον τής καλλιγραφίας ή ίχνογράφου ή βιβλιοφύλακα με την σκέψιν: «αφού »διαρκώς με χειρογράφα και βιβλία ασ» »χολούνται, άναμφιβύλως είνε και οι άριστοι γραφολόγοι! » Υπό τοιαύτας συνθήκας, καθ' ός τοιοϋτο επικίνδυνον όπλον παραδίδεται εις χείρας άπειρων χειριστών, άναμφιβύλως ή γραφολογία μεταβάλλεται ού μόνον εις έμπειρικήν τέχνην άναξίαν σημασίας, αλλά και εις όργανον συσκοτίζον μάλλον ή αποκλύπτον την άλήθειαν.

Φύλλα τής «Δικαιοσύνης» πωλούνται έν τούς Καταστήμασι του κ. Γεωργίου Φέξη επί τής Πλατείας Λουδοβίκου άπέναντι του Πρωτοδικείου.

Τύποις Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ